

Ondřej Bína

Trojměstí

Cesta do pravděpodobna

KAPITOLA III.

...

„Byla jsem pečlivá studentka,“ řekla Alethea s úsměvem. „Dost jsem si toho z digitálních knihoven před blackoutem vytahala. Ale taky – pozor, chválím se – jsem si toho celkem dost zapamatovala.“

Pohladila sama sebe po temeni.

„Děda říkával, že Čechy tyhle příběhy nikdy neomrzí, a to i když si to s Němci vyřídili.“

Neil nabyl dojmu, že by měl reagovat:

„Rozumím-li dobře, tak se věci z minulosti nikdy úplně nevyřídí. I když si nejsem jist, co tím vyřídít vlastně myslíte, paní Al.“

„Stalo se na sítích něco důležitého?“ změnila žena téma.

„Podle vámi nastavených informačních filtrů nic. Jen na několik hodin zkolabovala nákupní galerie Anděl4D. Velká část uživatelů se snažila získat v předprodeji vstupenky na show Bastardů. Avatary trojměstských uživatelů zahltily vstupní portály do virtuální galerie.“

„Už zase?“

„Vydali nová rozšíření, přibyly další volitelné scénáře a firma Light Unicorn prý nalákala z Ruska známého zábavního designera. Říká si Kostěj Nadsmrtný!“

„Pane jo, dík, že to sleduješ za mě, Vergilie Obětavý!“

Alethea nedokázala pochopit potřebu lidí po celé planetě investovat sebe samé, své kredity i mozkové kapacity do virtuálních online reality show. Light Unicorn patřila v Trojměstí k nejúspěšnějším poskytovatelům virtuální zábavy. Distribuovali všechno od laciných návykových stříleček přes nákladné show po sofistikovanou pornografii.

Alethea věděla, že za přehlížení městské rady a pod zkorumpovaným dohledem kyberpolicie Unicorn se ve speciálních obsazích kromě zábavy lavinově šíří digitální drogy, včetně v Evropě nelegálního štěstí.

Dědeček vzpomínal, jak se kdysi trojměstští liberálové pokoušeli legalizovat THC, až se jim konopný byznys vymknul z rukou a v politických sporech s Demagogy se obrátil proti nim. Situace se proměnila: štěstí bylo součástí trojměstského byznysu, ale jaksi tiše, tiše.

„Hlavně nenápadně!“ klepala si Alethea rozšafně dlaní o čelo, až si shodila virtuální brýle.

„Prosím?“ otázal se Neil.

„To nic, to já si tady jen vtipkuju. Uděláš oběd, prosím? Dala bych si jahodovou polévku!“

Je to stejně všechno směšný.

Z reproduktorů preludoval Bill Evans, na projekční ploše běžely jako obrazová kulisa digitalizované filmy Georgese Mélièse. Alethea odpočívala na kanapi. Dívala se na strop.

Přemýšlela: Směšný to je, tyhle dávný třenice mezi národnostmi v Trojměstí. Češi a Němci se navzájem potřebovali, ale kulturu si poměřovali jako chlapečci pindíky na školních záchodcích.

K čemu jim vlastně to slavné osamostatnění se od císařství bylo, když se mezi sebou hádali ještě víc než za císařství. To se Profesorovi moc nepovedlo. Ještěže se starý pán nedožil toho, jak si ti jeho chlapečci vjížděli do vlasů. Pastýř, tak mu za života říkali. Beránci se změnili v berany. Alethea se škodolibě usmívala. Věděla, že je k obyvatelům Trojměstí nespravedlivá. Aťsi, co je komu po tom.

Nejvíce to stejně vždycky v Trojměstí schytali Židi. A my to schytávali s nima. My třetinová. Hlavně po tom, co se za druhý války zavedla eugenika. To jsme to schytávali víc než kdokoliv jinej. Lidi v Trojměstí se totiž musí ujišťovat o své výjimečnosti a vyvolenosti, tak to říkal děda. Jenže děda býval ke konci zatrpklejší, než jsem byla včera já. Nic se mu nezdálo dobrý. Snažil se mě chránit. Jenže před čím?

Stejně jsem se v Trojměstí nakonec zamotala. Literární vykladač Růžička nás na studiích přesvědčoval, že každý správný vykladač si musí se životem zadat. Jinak že nemá právo o něm mluvit. Chytrolín, on si teda se životem zadal, jen co byla pravda. Po blackoutu a následných pouličních nepokojích fušoval do politiky, hlásal velikost Trojměstí v jeho nejzářivější tradici, odvolával se na Profesora, Filosofa, ale i k Oligarchům. Všechno v zájmu prozřetelnosti.

„Neile?!“

„Ano, paní?“

„Schválně, vyhledej mi, co se o Trojměstí uchovává ve světových sítích!“

„Mám se zaměřit na Krásnou epochu, paní Al?“

„Ne. Tohle hledání se zakázkou nesouvisí. Podívej se na dnešek. Co je teď, aktuálně, o Trojměstí na světových sítích. Kde a jak se Trojměstí zmiňuje... Joj, tohle je dobrý, co jsem si to tam navolila?“ zareagovala Alethea na změnu nahrávky.

„Ahmad Jamal. *Marseille*, 2017,“ odpověděl počítač.

„Líbí se mi to. Jsem ráda, když sama sebe překvapím...“ libovala si.

„Moc toho není,“ ozval se Neil po několika minutách.

„Že jo?! Ten náš slavný pupek světa!“ smála se Alethea.

„Co se Trojměstí uzavřelo, pronikají do světových sítí jen kusé informace přes ruské a čínské servery. Jsou tam zmínky o úspěších virtuálních designerů, o hudebních programátorech a animátorech. A pak...“

„Pivo!“ zvolala Alethea a vycenila zuby.

„Je to tak!“

„Rozšiř to na databáze. Vykašli se na současnost! Vyhledej obecně: Co se o Trojměstí zachovalo?“

„Myslím, že výsledek předem znáte, paní Aletheo!“

„Dělám si srandu, Neile!“

„Jste škodolibá!“

„Nehraj si na moje svědomí!“

„Hrajete si sama se sebou!“

„Neile! Jsi... ironický.“

„Nikoliv!“

„Tak schválně! Najdeš: Profesora? Filosofa? Mouchu? Umělá vlákna, symfonickou hudbu? A pivo!“

„Zapomněla jste na sport, paní!“

„Jo, to jo. Tam moje obzory nedosáhnou. Jsem v mnoha ohledech prostě omezená. Vždyť já do té naší omezené aglomerace taky hezky zapadám, že ano!“

„Teď jste zatrpklá.“

„Sebekritická. Sedím za zdí. Kritizuju. Beru od rady peníze. Koukám na město. Co víc si od života přát!“

21. července 1892, Vindobona, vlak do Trieste

Vše se událo tak rychle. Stál jsem na místě. A nyní? Pohybuji se tak rychle. Cválám kupředu po železných drahách, parní stroj nese nás vstříc nezměrným dálkám. Předeženeme snad čas? Utíkám bolesti. Ach, stál jsem na místě. A nyní? Chvátám kupředu. Předeženu čas a budu věčný? Vracím se zas na začátek svého zapisování, vím to, čtenáři můj. Kdo však mohl tušit, jak se vesmír mého živobytí setkáním s tím vykutáleným Parízanem změní.

Jest to uskutku pozoruhodné. Hrabě si nás za pomocníky vyvolil. Na setkání s členy výpravy prověřen byl náš um. Trojice slovatných pánů tvoří spolu s námi to, co Angličané nazývají týmem.

Hrabě svou autoritou a vlivem na čelo skupiny se staví. Zkušeností však nejvyšší oplývá František Ladislav Rýč. Čtenář zajisté dobře ví, že tento muž je v celém císařství znám svými výpravami archeologickými do Afrických pouští a říše Zoroastrů. Navrátil se nedávno z indické Mumbaí a k Hraběti se hnedle přidal. Třetím slavným Slovanem, jehož máme tu čest doprovázet, jest Josef A. Stich. Ano, ten ceněný historik a jazykozpytec. Onen byl nucen do služeb autority pravdy se dát a Profesorovy útoky na Rukopisy odborně potvrdit. Nyní však za vědu českou v Trojměstí hodlá splatiti dluh. Byl to on, kdo na zmínky o záhadném rukopisu z doby císaře Karla Hraběte upozornil.

Více neřekli nám, Kašpara i mne v nevědomosti drží. Kašpar má cestu na obrázcích zdokumentovat, Já o všem záznam vésti mám.

Ale jak mohu, když znám jen zlomek tajemství? Když jsem se slovatného profesora Sticha dotazoval, odpověděl, že si Trojměstí ode mne žádá texty reportážní. Proto ať jen, co vidím nezaujatě, zaznamenávám. A tak i činím.

Dnes z Vindobony vstříc Středomoří vyrazil náš noční vlak. Dva dni jsme v srdci císařství prodlévali. Hrabě s vládními rady rokoval a podporu

pro vlastivědnou cestu za povznesením Trojměstí si vyzískal. Tolik bych vám toho o centru císařské moci chtěl vypsát, však jen několik slov si do kolébání vlaku zaznamenám. Později se k detailům v zájmu čtenářstva vrátím.

Je jako klenot nové doby, císařsko-královská Vindobona. Aristokratická metropole obepnutá sličným pásem Ringu. Hlavní ulice jest jako architektonická galerie: Divadlo novobarokní, Rathaus gotiku zpodobňující, parlament anticky klasický, toť plody moci, jež mojí mysli učarovaly.

Kašpar mne po hostincích a brlozích tahal, s individui rozličnými se seznamoval i s Židy za předem vyplacené peníze od Hraběte popíjel a lehkým ženštinám pod honzíky nahlížel. Profesor Stich jej musel umravňovat, neb povinnosti služebné opomíjel. On ale druhé noci napomenutí nedbal a s panem Rýčem za archeologovy zlatky do rána opět hýřil.

Nyní vedle mne vyspává. Trieste už nás v ranním rozbřesku vítá. Já se k vyprávění opět vrátím. Zdá se, že cílem našeho putování má být Město na Laguně. Což mne patřičně rozechvívá. Budu rád, když se mé domněnky potvrdí.

23. července 1892, cesta lodí z Trieste do Města na Laguně

Z břicha se kyselost vyhrnula jako láva z vulkánu. Plechové nebe a kalné moře, vlhkost a lepivá mlha, to je jediné, co mohu vnímat. Špinaví námořníci nám s Kašparem, krom lan a beden, dělají v druhé třídě nemilou společnost. Rackové hulákají. Opouštíme Trieste, jediný to císařský přístav ve Středomoří. Naši velitelé si na horní palubě po právu dopřávají výsady první třídy. Společnost jim dělá sám kapitán parníku.

Čeká nás Laguna, v ní město, svého času pod vládu císařství spadající. Dnes se ale svou samostatností holedbá. Těším se na pověstmi opentlený přístav. Zde prý místo ulic vodní kanály mají. Racek mi pokálel kabát. To může mnohé znamenat.

Na první upozornění komunikátoru nereagovala. Při druhém a třetím se jí zkrabatilo čelo. Sáhla po brýlích, aby upozornění deaktivovala. Neil ji však zarazil:

„Rada se snaží navázat spojení!“

„Rada?“

„Chtějí s vámi hovořit. Žádají vás o hovor v radniční síni.“

„Ale ne, Neile! Co chtějí?“

„Připravuji aktualizaci. Upgraduji avatara. Spojení bude možné za několik minut. Čekají. Chcete upravit vizuální podobu avatara?“

„Je to potřeba?“

„Máte nastavený základní vizuál.“

„A co má být?“

„Je mnoho možností a vylepšení. Nahraju vám novinky.“

„... který neovlivněj ani připojení, ani funkci – a stojej kredity,“ dořekla za něj Alethea.

„Je spousta free možností. Nechtěla byste něco slušivého, přítomného, co je in a cool?“

„In a cool? Neile! Jak se můžeš tak blbě ptát?“

„Musím se ptát!“

„Tyhle dotazy si laskavě škrtni!“

„To musíte vy. Hlasový příkaz nestačí.“

Alethea vzdychla, vstala od stolu. Z příručního boxu vyjmula sadu pro vstup do sítě. Na ruce a nohy připojila hmatové receptory. K domácímu kimonu připnula tělové snímače. Headset nechala zatím stranou.

Zase mi z toho bude jenom blbě.

Každé připojení dráždilo neurotransmitery, mívala skoro vždycky pocit celkového vyčerpání, fyzického i duševního. Tak vida, radniční síň! Kdy tam byla naposledy? Moc dobře věděla kdy, ale ráda sama sobě tyhle otázky kladla. Cítila lehké vzrušení, tahle zakázka bude vážně něco. Málokdy s ní zadavatelé komunikovali přímo.

Setkáním v síti či ve městě se vyhýbala. Nebývalo to nutné. Lidské kontakty ji nelákaly. Přes to všechno byla zvědavá.

Tahle forma zvědavosti se může obrátit proti tobě, Al. Ale kuš, co by se tak asi mohlo stát. Není nic, z čeho bych se nevyspala.

Buď zvědavá, budeš dlouho mladá, říkala si, když studovala. Během nepokojů a pouličních bouří si ale zvědavost musela z bezpečnostních příčin odříkávat.

Adrenalin a další chemikálie mnou teda cloumaj. Dám si panáka a kapsli nikotinu. Ale jdi, Aletheo Eliasová, nejsi soukromý vočko z románů a starejch filmů.

„Neile? Je tam in a cool Bogart?“

„Paní?“

„Humphrey Krutopřísnej Bogart?!“

„Ano. Máte v zásobě tuhle podobu. Vzpomínáte?“

Alethea se usmívala. Dětinsky se zatetelila.

„Aktualizace jsou nahrány.“

Začíná show.

Alethea sáhla po headsetu.

„Mám něco lepšího. Nahraj mi Beatrix Kiddo. Z té kapitoly s Ver-nitou Green. To je cool!“

„Jak si přejete, paní Aletheo!“

„Jsem oldschool!“ libovala si.

Připojení proběhlo bez problémů. Neil vyřídil veškeré vstupní procedury předem. Ihned se objevila v městském rozhraní. Protáhla se. Poskočila na místě. Pozorovala se v zrcadlové ploše nákupní galerie. Měla na sobě úzké džínové kalhoty, červené tričko, světle hnědou koženou bundu přiléhavého střihu.

Zahýbala hlavou, propnula ruce, postavila se na špičky. Vydala příkaz, aby se účes uzpůsobil její civilní podobě. Tvář si vždy nechávala vlastní. Ptákoviny s maskami ji rozčilovaly.

Bylo odpoledne, pohyblivé pásy rozvázely avatary po nákupních kioscích, k arénám, atrakcím a agenturním portálům. Uvědomovala

si, že od jejího posledního připojení se rozhraní, prostředí i textury renovovaly. Mnoho oblastí virtuálního Trojměstí procházelo inovačním procesem.

„Někdo sem sype kredity,“ poznamenala.

„Je to tak, paní. Informoval jsem vás již před měsícem o investicích do funkcí, designu, o nových developerských plánech. Rada uvolnila řadu pobídek. Blíží se doba hlasování.“

„Hmmm... pravda.“

„Oznámil jsem váš příchod, ale nezadal časový údaj setkání. Máte chuť se projít?“

Alethea si u kiosku s virtuálními hrami a hudbou všimla tří dětí, avatary měly na Trojměstí neobvyklé podoby. Co jí jen připomínaly?

Nejbližší holčičí avatar měl hnědou pleť, kudrnaté vlasy, upnutý barevný top a vypasované kraťasy, boty na vysokých podrážkách, v uších vězely bezdrátové špunty. Obličej byl mladistvě dokonalý, čokoládový. Zářivý úsměv a jiskřící oči. Celý vizuál působil v trojměstském prostředí a vzhledem k předpokládanému věku dívenky odvážně, sexy, vyzývavě.

Druhé děvče mělo červené šortky, basketbalové tílko, zlaté řetězy, psí známky a plastový dudlík na stříbřitém řetízku, chlapecky střižené vlasy, bledou pleť a výrazné líčení.

Klučina v kšiltovce, tílku, plandavých kalhotách a se zlatým mikrofonom na řetízku se opíral o vznášecí napodobeninu skateboardu. Z jeho vizáže, jíž vévodil výrazný blond přeliv, vyzařovalo sebevědomí a zpupnost.

Alethea komunikovala s Neilem: „To je přece Zendaya, Miley Cyrus a Justin Bieber.“

„Mládež v Trojměstí jistě zažívá retro vlnu desátých a dvacátých let počátku století.“

„Ha, a usměrňovači jsou s tím v pohodě?“

Alethea pokynula trojici, která si jejího zájmu povšimla, sebevědomě jí ukázala záda a zanořila se do obchodu s tracky.

„Paní Al, jak jsem vás informoval, v Trojměstí právě dochází k vlně uvolnění. Poslední měsíce se hlasovací pravomoci rozšířily i na teenagery, Rada si udělala průzkum u vlastního potomstva.“

„Tak to je prdel!“ řekla Alethea nahlas.

„Pozor na jazyk!“ pípl jí u hlavy létající ovál usměřovacího dozoru.

„Aby ses neposral,“ pomyslela si.

Ovál zabzučel. Několikrát zakroužil a pokračoval dál digitálním prostorem.

Znovu se ozval Neil:

„Chcete se projít? Musím radě udat časový údaj!“

„Nechci! Nahraj mě tam. A účet za přenos pošli městu.“

„To nebude problém.“

Nahrávání se přerušilo. Alethea ucítila náraz na hrudi. Cuknutí. V hlavě to zabzučelo, levá hemisféra ji lehce zabrněla. Ocitla se na zastávce rychlodráhy u Starého náměstí. Kostel, jehož jméno si nemohla ihned vybavit, smazali. Na jeho místě stál třípatrový blok s trojměstskou pochoutkou.

„Jako od maminky,“ opakovala dokola reklamní umělá inteligence zpodobňující zavalitého chlapíka v bílém rondonu a vysoké čepici.

Mezi sochou Reformátora a císařským sloupem Panny Marie tápali krtci a naháněli rodiny do krtinců na Hlavní třídě.

„Pojď, malá, hop! Hele, hele! Jů! Zbrusu nová pohádka od králičí maminky. Jen pár kreditů!“

„Táhni, potvoro čínská, nebo ti ukážu něco z kung-fu,“ zavrčela Alethea na žvanícího krtka.

„Agresivní módy jsou mimo arény zapovězeny,“ bzučel usměřovací ovál mezi ní a černou simulací kreslené postavičky.

Odfrkla si, mávla rukou a otočila se k radnici.

„Co se stalo, Neile? Jaktože jsem tady a ne tam?“

Neil působil zmateně: „Něco narušilo přenos!“

„Něco?“

„Není to zcela srozumitelné. Vyhodnocuji proces. Zdá se, že se vás pokusil během přenosu kontaktovat vnější subjekt!“

„To nechápu. Je všechno v pořádku?“

„Mohl to být kreditový pirát!“

„Mohl? A co zabezpečení, Neile! Neděs mě!“

„Vše je v pořádku,“ ujišťoval počítač.

„Super. Zaklít nesmíš, ale kapsu ti klidně vyluxujou!“

„Paní Aletheo...!“ začal Neil.

„Já vím. Ale pak se mi nediv. Vůbec se mi nediv!“

„Nebojte se, paní Al!“

Rada Trojměstí se skládala z padesáti volených zástupců. Zástupci určovali pověřené radní. Dvanáct pověřenců Trojměstí vládlo. Od blackoutu to byli stále ti samí lidé. Příslušníci dvanácti rodin. Říkalo se jim Úspěšní.

Alethea se voleb neúčastnila. Její hlas neměl stejnou váhu, byla třetinová, její geny zahrnovaly českou, německou i židovskou linii. Z míry ji to nevyvádělo. Zvykla si. Od dob, kdy probíhaly nepokoje, si zvykla, to ale samozřejmě neznamenalo, že se se situací ve městě smířila. Nebylo to jen dědovou výchovou, často myslela na matku. Ta se nikdy svých práv nevzdávala.

Alethea byla před blackoutem aktivní. Byla mladá, fascinovaly ji dědečkovy a matčiny ideály. Se situací v aglomeraci se nedokázala smířit. Po dědově a Martinově smrti, po pouličních bouřích se uzavřela.

Hra na volby ji otravovala. Stále ty samé řeči, ti samí kandidáti se stálou klientelou, s vazbami na Východ a jasnými vizemi udržitelného vlivu.

Podle Rady Trojměstí sílilo, vzkvétalo a tento pohled uměla Rada lidem báječně prodat. Obyvatelé nadšeně odevzdali svou vůli do rukou vedení města.

Těch, kteří nesouhlasili, bylo málo. Říkali jim posměšně *škarohlídi*. Na trojměstské síti visely jejich seznamy. Trojměstští se jim vysmívali: škarohlídi a notoričtí stěžovatelé, potomci špatných Němců a přivandrovalců, třetinoví parchanti. Kromě občasného posměchu o ně Trojměstští časem ztráceli zájem. Probouzel se jen, když je někdo upozornil, že škarohlídi zase otravují vzduch.

Rada si pravidelně stanovovala primátora, ten na čtyři léta nominoval pověřence, Rada je schvalovala. Bez problémů. Byli to ti samí lidé z řad Úspěšných. Odborníci na slova vzatí.

Radniční síň byla kruhová, stěny válce byly pokryté výjevy z Mouchova *Trojměstského snění*. Vprostřed se aktuálně vznášely tři vizualizace oblečené do volných světlých rubášů s vyšitými oberegy, svastickými symboly.

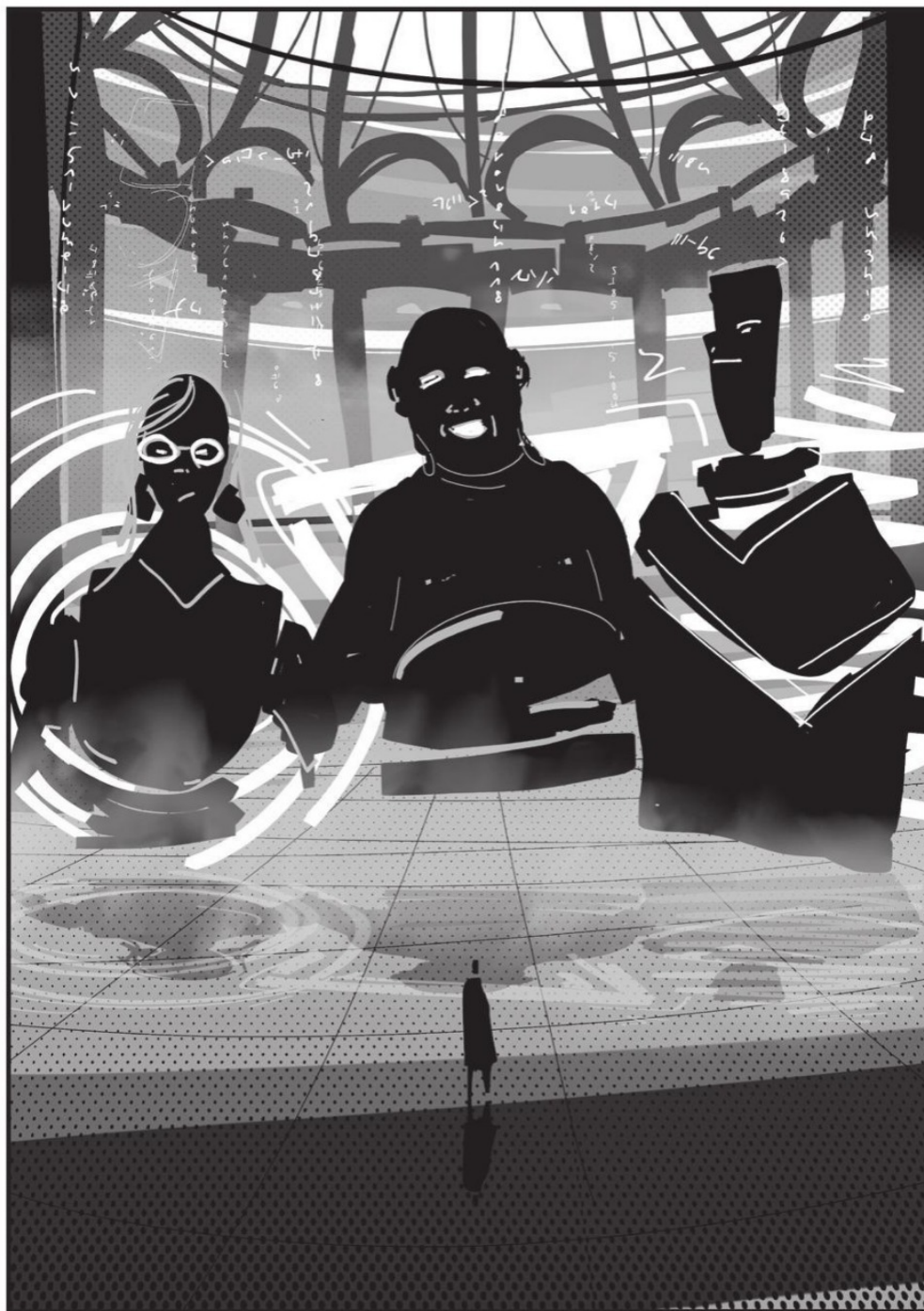
Znala je: primátor, koordinátorka usměrnění, radní kultury a vzdělání. Tři z dvanácti. Nikdy je neviděla naživo, ale předpokládala, že tváře jejich avatarů odrážejí skutečnost. Digitálně vylepšenou, ale skutečnost.

Alethea s headsetem na hlavě se ve svém bytě na kopci nad údolím usmívala. Avatar Beatrix Kiddo ve virtuální síni zachovával kamennou tvář.

Primátor byl sportovní, žoviální typ s ostře modelovanými rysy, lehkým tikem ve vypočítavých očích. Koordinátorka byla tmavovláška s designovými černými obroučkami, rudými rty a očima proměnlivé barvy. Kultura byl vypasený chlap se škvírkami místo očí v kníraté tváři, šlapal si na jazyk, zdálo se, že řečovou vadu považuje za znak své výjimečnosti.

„Alice Eliasová! Jsme rádi, že jste tady,“ spustil primátor a moduloval přitom hlas do veselého trylku.

„Zdravím, páni a paní radní. Jmenuji se Alethea,“ opravila jej, připravená nenechat se uchlácholit přívětivostí.

Trojměstí je fiktivní místo, kdesi ve fiktivním středu fiktivní Evropy. Po staletí se zde vzájemně proplétaly osudy tří národů: Čechů, Židů a Němců. V nepřiliš vzdálené budoucnosti se Trojměstí uzavřelo před okolním světem, aglomeraci řídí za asistence umělé inteligence oligarchická Rada. Obyvatelé, z velké části závislí na virtuální realitě a legálních drogách, pomalu zapomínají číst, chápat a snít.

Alethea Eliasová se žíví jako vykladačka textů, díky svým nevšedním schopnostem umí nejen snít živé sny, ale také vizualizovat zapsané obsahy. Jednoho dne dostane zakázku na rozklíčování tajemného rukopisu z devatenáctého století. Alethea se za pomoci Neila, osobní umělé inteligence naprogramované jejím dědečkem, vydává na cestu do minulosti, která navždy změní její život.

Ondřej Bína se narodil v roce 1980 v Karlových Varech. V Praze na pedagogické fakultě studoval dějepis a základy společenských věd. Od roku 2003 do roku 2016 učil na Malostranském gymnáziu a základní škole. Pro žáky a studenty organizoval filmové kluby, divadelní představení a happeningy. Do roku 2019 cestoval po Evropě a Asii. Nyní působí na Malostranské základní škole jako asistent pedagoga a věnuje se psaní. Ve volném čase vyhledává společnost literatury, filmu, hudby, výtvarného umění a svého černého kocoura, se kterým rozmlouvá o současném světě.

